

Els més venuts

Opinió

CATALÀ	
FICCIÓ	NO-FICCIÓ
[1] La possibilitat de dir-ne casa MARTA ORRIOLS / Proa 300 pàgines, 19,90 € 1/3	[1] Cuina! O barbàrie MARIA NICOLAU Ara Llibres 272 pàgines, 24,90 € 1/47
[2] La llarga migdiada de Déu PEP COLL / Proa 640 pàgines, 20,90 € 3/2	[2] Vita contemplativa BYUNG-CHUL HAN La Magrana 160 pàgines, 14,90 € 4/3
[3] Els meus dies a la llibreria Morisaki SATOSHI YAGISAWA / Navona 168 pàgines, 14 € -/2	[3] El futur de la humanitat EUDALD CARBONELL Ara Llibres 212 pàgines, 18,50 € 2/15
[4] La trena LAETTIA COLOMBANI Salamandra 208 pàgines, 18 € 2/213	[4] Sense càstig TURA SOLER I JORDI GRAU La Campana 224 pàgines, 19,90 € 10/2
[5] Riccardino ANDREA CAMILLERI Edicions 62 256 pàgines, 18 € -/17	[5] Soc sensible ANNA ROMEU Rosa dels Vents 208 pàgines, 19,90 € -/2
CASTELLÀ	
FICCIÓ	NO-FICCIÓ
[1] Historias de mujeres CRISTINA CAMPOS Planeta 464 pàgines, 22,50 € 3/13	[1] En la sombra PRÍNCIPE HARRY Planeta 562 pàgines, 22,90 € 1/3
[2] Esperando el diluvio DOLORES REDONDO Destino 576 pàgines, 22,90 € 2/11	[2] Hábitos atómicos JAMES CLEAR Diana 336 pàgines, 17,95 € 3/124
[3] El ladrón de rostros IBON MARTÍN Plaza&Janés 464 pàgines, 19,90 € 6/4	[3] Tú eres lo único que falta en tu vida BORJA VILASECA / Vergara 272 pàgines, 19,90 € -/7
[4] Trenzando el mar... BRANDON SANDERSON Nova 560 pàgines, 26,90 € 1/2	[4] Cómo hacer que te pasen cosas buenas MARIAN ROJAS / Espasa 256 pàgines, 18,90 € 4/234
[5] Todo arde JUAN GÓMEZ-JURADO Ediciones B 600 pàgines, 22,90 € 7/15	[5] Vida contemplativa BYUNG-CHUL HAN Taurus 144 pàgines, 14,90 € 5/3

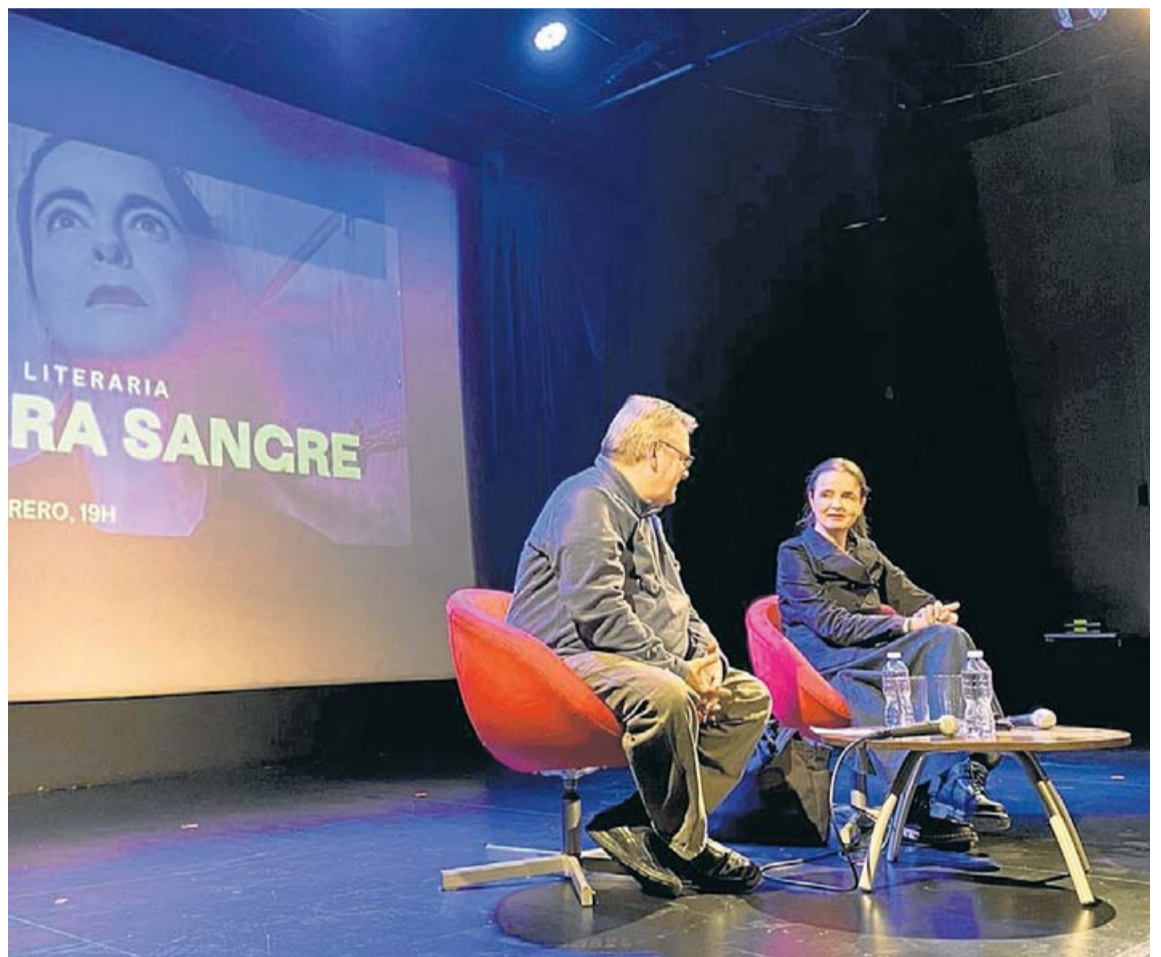
Rànquing setmanal del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura

* Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

A peu de pàgina

ANNA
GUITART

Un tàndem únic

Amélie Nothomb i Sergi Pàmies dimecres a l'Institut Francès. JOHANNA MARGHELLA

"Madame, s'il vous plaît! Ja li he dit que s'havia d'esperar, faci el favor". Quan arribo a l'Institut Francès, dimecres, em trobo un noi d'uns vint-i-cinc anys intentant blocar el pas a una senyora de més de setanta que vol tirar escales avall. I jo que pensava que tenia ganes de veure Amélie Nothomb! Clarament, aquesta senyora em guanya, tot i que no devia saber que s'havia de reservar entrada, i ara ja estan esgotades. No m'estranya: l'escriptora belga té una legió de fans, entre la qual tinc l'orgull de comptar-me, i a més presenta la seva última novel·la, *Primera sang* (trad. Ferran Ràfols Gesa, Anagrama), amb el seu traductor al castellà (també a Anagrama), l'escriptor Sergi Pàmies.

Mentre baixo les escales cap a la sala (amb permís del noi de dalt), penso en la primera vegada que els vaig veure junts, també aquí. No recordo la data, però just llavors em trobo el Sergi i, abans de pujar a l'escenari, em diu que va ser el 2007. No sé si aquell dia estava nerviós (dimecres em va dir que ho estava), però ell i la Nothomb van fer la millor presentació de llibre de la meua vida. Va ser hilarant: Pàmies es va inventar una trobada de traductors de la Nothomb que diria que li va fer caure les llàgrimes de riure fins i tot a ella. Des de llavors, els vaig a veure cada cop que actuen junts. Us els recomano: autora i traductor tenen una compenetració única, que es transmet al públic, i que per a mi converteix cada presentació en un moment de felicitat.

Dimecres també vam riure, però una mica menys, perquè el tema del llibre no convidava tant a la broma. El pare de Nothomb va morir durant la pandèmia, i ella no se'n va poder acomiadar. De seguida, però, va començar a sentir-lo al seu cap. Du-

rant sis mesos, van establir un diàleg "profund, alegre i íntim. Estava destrossada i contenta alhora. Però, és clar, allò no era normal. Era mort, el meu pare? Com estava? Que potser volia parlar a través meu?" Aquestes preguntes la van portar a posar-se a escriure el llibre del seu pare, i no un llibre sobre el seu pare, explica. Per això, necessitava recuperar la seva veu: "És el que més trobem a faltar quan perdem algú". Li va resultar sorprenentment fàcil fer-ho, i el resultat és una novel·la que conté l'escriptura de l'Amélie i la veu del Patrick.

A la novel·la, Nothomb parla de la vida del seu pare al llarg dels anys, i ens porta a un moment crucial, quan feia de cònsol de Bèlgica al Congo, l'any 1964, en què va haver de fer de mediador per salvar la vida de centenars de persones. Ho va aconseguir gràcies a la paraula, i Pàmies li pregunta, precisament, pel poder del llenguatge. Nothomb respon, "Tant et pot matar com et pot salvar", i explica una anècdota del dia que va fer 18 anys. "El meu pare em va mirar, i em va dir que m'assemblava a la Marguerite Yourcenar de gran. Em va semblar horrorós, em va ferir tant! Però, anys més tard, vaig trobar una foto d'ella, i vaig pensar que potser era un gran compliment, i que m'indicava un destí". Endevinar el futur de la seva filla podria no ser l'únic poder del seu pare: "Quan vaig escriure l'última frase del llibre, al que havia estat al seu despatx, vaig dir: «Ja està, m'aturo aquí?» De cop, el llum es va apagar. Vaig preguntar: «Pare, hi estàs d'acord?» I el llum es va tornar a encendre". Uau. Aguanto la respiració, i penso: "Espero que la senyora gran no s'estigui perdent això".